

Kamilla Benková

KRÁLOVNA a JEDNORŮŽEC

bambóok

bambôok

*Tatínkovi,
od kterého jsem dostala kouzelná křídla,
a mamince,
která mi ukázala, jak to na světě chodí.*

KRÁLOVNA & JEDNORŮŽEC

Kamilla Benková

ÉRA ŘEMESEL

ARDEN

STARÁ KAMENNÁ
STUDNA

HORSKÝ
PALÁC

PLÁPOLAVA

CHIMÉŘICKÁ
POLE

ZELENÁVA

1299

RHONA

MLŽNÉ
ÚDOLÍ

NACHOVÁ
HORA

ZKAMENĚLÝ
LES

ŘEKA TARYN

TRUHLIVÉ
PLÁNĚ

KRÁLOVNA A JEDNOROŽEC

V modravém světle měsíce
královna ardenská –
 tolik vznešená,
 tolik plačící
 a zcela poslední –
královna ardenská vkročila na pláň.

Střeženy chladnými zraky hvězd
ty pláň rozlehlé –
 tolik zčernalé,
 tolik truchlivé
 a krví nasáklé –
ty širé pláň se zachvěly.

„Ach královno,“ šeptaly,
„otočte se nazpátky.“

„To nemohu,“ dí královna,
„však dík za slova varovná.“

„Proč míříte v kraj tesklivý?“
(Co odpoví, však věděly.)

„Hledám,“ na to pravila,
„dar vnitřního plamene,
ducha ryzí moudrosti,
srdce něžné, horoucné.“

„Hledám,“ hrdě vyznala,
„hřívu mraky protkanou,
roh, jenž z hvězdy zrozen jest,
duši světlem zalitou.“

„Hledám,“ vyřkla,
„kde poslední bájný jednorožec dlí.“

*Z básně Královna a jednorožec,
kterou napsal přadlák Glen Zelenec z Ardeny
na oslavu padesátého výročí konce války cechů
roku 1049 v éře řemesel.*

KAPITOLA

1

Žebřík v krbu ještě nikdy předtím Klárka neviděla. Od té doby, co se přede dvěma týdny přestěhovali do zámku pratety Diany, už samozřejmě viděla spoustu podivných věcí: třeba hrad postavený v láhvi nebo židli vyrobenou výhradně z paroží. A knihovna ve třetím podlaží se dokonce pyšnila sochou v podobě samostatné ruky bez těla, která drží kancelářské sponky.

Ale tenhle žebřík byl tak nějak jiný, a když se k němu galerií blížila, ucítila mezi lopatkami zvláštní štípnutí, asi jako by ji zasáhl blesk.

Přes okraje záclon dovnitř pronikaly paprsky pozdně odpoledního slunce. Klárka se proplétala mezi sloupy, které byly omotány plachtami, a sochami rozestavěnými po místnosti. Zahalené sochy, které se tím snažili chránit před prachem, jí připomínaly nehybné duchy, a tak se jim vyhýbala, jak jen to šlo.

Klárčina prateta Diana byla sběratelkou umění a podle všeho zde měla vlastní galerii, v níž uchovávala mnohé ze svých pokladů. Cestovala po celém světě a hledala neobvyklé a krásné věci, a proto ji Klárka viděla jen jednou, a to když byla ještě malinká – tak malá, že si ten okamžik sotva vybavovala, takže se to vlastně nepočítalo.

A tak když jí a její starší sestře Sofii před několika měsíci otec vážně oznámil, že jejich prateta na jedné ze svých cest za poklady zmizela, Klárka opravdu nevěděla, jak by se měla cítit. Objala ho a Sofie poznamenala, že tohle je velmi působivý způsob, jak odejít z tohoto světa. A pak už o tom Klárka moc nepřemýšlela – dokud jim nebylo oznámeno, že pratetin dům, zámek Vinandrov, se vším, co je v něm, připadl *jim*. Před prodejem pozůstalosti, který byl naplánován na konec srpna, tedy těsně před začátek školy, bylo třeba všechny ty tisíce upomínkových a uměleckých předmětů roztrždit a zkatalogizovat.

Takže kvůli pratetě Dianě přišla Klárka o své poslední letní prázdniny před nástupem na střední školu – a přitom měla velké plány na spoustu přespávaček se svou nejlepší kamarádkou Katkou a taky chtěla jet na dvoutýdenní tábor.

Táta s mámou si mysleli, že když v tom domě stráví léto, prospěje jim to, protože ve městě v té době obvykle bývá docela vlhko. *Nikdo nás tam nebude rušit*, libovali si, *takže to bude ideální pro posílení našich rodinných pout*.

Klárka přesně věděla, jak to myslí: táta nebude muset chodit na pracovní schůzky, které se často protáhnou až do večere, protože se tam věčně nemohou shodnout na tom, který typ písma je pro jejich účely nejlepší, a máma nebude před vyučováním opravovat hromady esejů.

V každém případě musela Klárka přiznat, že se i na toto léto těší. Pobyť na venkově s sebou sice nese možnost, že člověka pokouše nějaký hmyz a že na mobilní signál se sotva půjde spolehnout, ale také věděla, že bude moci zase chodit ven se Sofií – tak jako *kdysi*.

Zatímco většina dívek v jejich věku sbírala náramky nebo propisky, Sofie sbírala zážitky. Organizovala dětské hry, hledala v parku zkameněliny, snažila se vyřešit záhadu zmizení jakéhosi

uměleckého díla. To všechno bylo velmi vzrušující a Klárka se toho ráda účastnila.

Ale když přišla ta diagnóza, Sofie se na zážitky přestala soustředit a zdálo se, že ji víc zajímají příběhy o hřbitovech, doktorech a dalších děsivých věcech, které Klárka nesnášela.

Naštěstí už to bylo pryč, stejně jako vrásky kolem maminčiných úst a dlouhé hodiny strávené v čekárnách. Sofie se uzdravila a všechno se vrátilo do normálu. Tedy – skoro.

Starší sestra se jí v pokojích pratetina sídla stále někam ztrácela a Klárka ji musela pořád hledat. Téměř to působilo, jako by veškerý čas trávila někde, kam za ní Klárka nemohla. Když vstoupila do galerie, bylo to vlastně jen proto, že se Sofi zase snažila najít.

Ted' stála přímo v zaprášeném krbu, kašlala a prohlížela si žebřík. Na Vinandrově už viděla hodně podivného, ale toto ji mimořádně zaujalo. Così na tom žebříku jako by ji zvalo dál. Podívala se nahoru do závratné tmy. Co tam nahoře asi je? Pavouci? Netopýři? Nebo něco jiného?

Vtom za sebou uslyšela vrznutí.

Strnula. Tenhle starý dům s temnými kouty, kde neustále něco syčelo a praskalo, ji znervózňoval už od první chvíle, kdy vkročila do slabě osvětlené haly a spatřila odchlípující se tapety a odpadávající obložení.

A teď zas od stropu zaslechla sténání. Vytáhla si zpoza ucha tužku a lehce k ní přitiskla palec. Tužka měla ostrý hrot a jí se po tom vždycky ulevilo. Sofie vždycky říkala, že tužky jsou Klárčin dřevěný palec – že poté, co si přestala cucat palec, nahradila ho stejně otravným zvykem okusovat tužky. Ale pro Klárku tužky znamenaly něco daleko víc. Používala je k tomu, aby kreslením zaznamenávala svět kolem sebe. Byl to pro ni způsob, jak dění kolem sebe porozumět.

Zdalo se jí, že zaslechla, jak někdo vydechl. Všimla si jakéhosi bílého záblesku. Otočila se... a nějaké ruce ji chytily za ramena. Tužka, kterou v úleku upustila, spadla na podlahu, zarachocení ale přehlušil Klárčin vyděšený výkřik.

„Měla jsi vidět, jak ses zatvářila,“ prohlásila Sofie, zasmála se a odhrnula si vlasy z očí.

„Tohle *nedělej!*“ Klárka sklesla na kolena, částečně proto, aby skryla rozpálenou tvář, a částečně proto, aby našla tužku, která jako by úplně zmizela. Osahávala mramorovou podlahu kolem sebe. Tvrdý, studený kámen ji tlačil do kolen, ale bylo jí to jedno. Tahle tužka byla na kreslení nejlepší, a navíc se konečně opotřebovala do ideální délky. Až ji ořeže příště, bude už příliš krátká.

„Promiň, Kláři, ale tomu se nedalo odolat!“

Klárka se raději dívala na podlahu. Byla ráda, že si Sofie, která byla vždy tak nebojácná, nevšimla, jak se jí rozbušilo srdce. *Tady jsi.* Když nahmatala tužku, hned se cítila lépe.

„Páni,“ vydechla Sofie. Klárka se postavila a spatřila, jak Sofie nadzvedla roh zažloutlé plachty a nahlédla pod něj. „Podívej se na to!“ Zatahala za látku a ta sklouzla z podstavce.

Objevil se krásný slonovinový jednorožec, o něco větší než Klárčino předloktí. Stál na zadních nohou a předkláněl hlavu, z níž čněl kupředu spirálovitý roh, zakončený dokonalým hrotem. Sochař musel být mistrem svého řemesla, protože jednorožcova slonovinová hříva působila, jako by se v přízračném větru vlnila. Ale i když mytický tvor beze vší pochyby vypadal nádherně, zároveň z něj vycházel jistý smutek, a ten pocit Klárce pronikl přímo do srdce. Zastrčila si tužku za ucho a natáhla ruku, aby se dotkla jeho ocasu. Jednoho dne by chtěla něco podobně úchvatného nakreslit.

Ale Sofi už to přestalo bavit a procházela galerií, zvedala plátna z dalších podstavců a prohlížela si ostatní sochy. Klárka

si všimla, že si stáhla vlasy dozadu a svázala je fialovou stuhou, kterou dříve nosila kolem zápěstí.

Sofiny vlasy sepnuté do vysokého ohonu připomněly Klárce pohlednici, kterou jednou dostali od pratety Diany. Byla na ní busta dávné egyptské královny a Sofie měla stejně ostré rysy jako ona, i když královnin obličej nebyl na rozdíl od Sofina posetý pihami. To když si udělala culík Klárka, její kudrnaté vlasy působily, jako by měla k zátylku přivázanou veverku.

„Už jsi někdy viděla tak velké ohniště?“ zeptala se Sofie, kterou už sochy zjevně začaly nudit, takže se vracela ke krbu. Když se do něj naklonila, aby se podívala do komína, její hlas se v něm rozezněl s mnohonásobnou ozvěnou. „Tady bys mohla upéct losa.“

„Nebo sestru,“ odtušila Klárka nevrle.

Sofie se potutelně uculila. Pak položila nohu na spodní příčku žebříku.

„Co to děláš?“ zvolala Klárka. „Nemůžeš na to lézt.“ Slyšela, jak se jí zachvěl hlas, a taky se pro to na sebe zlobila, ale z toho obrovského tmavého krbu, starého žebříku a celé té *místnosti* měla opravdu špatný pocit.

„Nebud' taková,“ odpověděla Sofie a položila nohu na další příčku. „Pojď, bude to zábava.“

Opravdu nebylo na výběr. Kdyby tam Klárka nevylezla, Sofie by jí to nikdy nezapomněla, stejně jako to, co se stalo před čtyřmi lety. Klárka tehdy stála přimražená strachy na vrcholu toho snad nejvyššího tobogánu na světě, čekala, až pro ni přijde táta, a shlížela dolů na slunečníky, které shora vypadaly jako barevné puntíčky nebo lentilky.

Její sestra nikdy nepochopila, že se Klárka nebála výšky ani prudkého nárazu do vody dole. Měla strach z tmavého tunelu, který musela překonat, než se jí před očima zase objeví sluneční

světlo. Nikdy neměla ráda tmu. Jako výtvarná umělkyně se ve světě orientovala podle toho, jak *vypadá*. Jenže tma je neproniknutelná, záhadná. A Klárka odjakživa nesnášela, když se v něčem neorientovala.

Ale byla ještě jedna věc, kterou začínala nenávidět ještě víc: zůstat pozadu – a sama.

„Pojďme,“ naléhala Sofie, když Klárka zaváhala. „Bude to super zážitek!“

To známé slovo rozžehlo v Klárčině srdci plamínek. Bydlet v pratetině zámku jí najednou už nepřipadalo tak podivné. Sofie se konečně chovala tak jako dřív. A chtěla vzít svou sestru s sebou za dobrodružstvím.

A tak se Klárka zhluboka nadechla, chytila se rukou dřevěné příčky a jednu nohu položila na žebřík, aby vyzkoušela, jestli ji unese. Když pod ní příčka nepraskla, vystoupila o jednu výš. A pak o další.

Šplhala výš a výš za jasně tyrkysovými podrážkami Sofiných tenisek. Brzy se Klárčina ramena vnořila do černé tmy.

„Sofie! Klárko!“

Klárka se zastavila. Úplně jí naskočila husí kůže, když se to volání neslo nahoru šachtou, jako by přicházelo z velké dálky. Není to nakonec duch?

„Sofie! Klárko!“

Zaplavila ji vlna úlevy. „Sofie!“ zavolala. „Myslím, že nás hledá táta!“

„Sakra!“ Sofiny tenisky už byly tak vysoko nad ní, že je Klárka sotva viděla. „Proč musí vždycky všechno pokazit?“

„Pojď, Sofie,“ naléhala a sestupovala po žebříku dolů. Zdálo se, že ji Sofie neochotně následuje.

Z výšky posledních několika stop Klárka seskočila. Přistála právě ve chvíli, kdy se dvoukřídlé dveře otevřely a zpoza rohu

vykoukla tátova hlava. Klárka uslyšela nad sebou vrznutí žebříku, to jak Sofie rázem ztuhla.

„Tady jste! Je večere.“ Táta si upravil brýle na nose. „Co tady děláte?“

„Já... no... prohlížela jsem si to tu.“ Klárka se snažila dívat stále na něj a nesklouznout očima ke krbu.

Pokýval hlavou. „Nedivím se ti. Tvoje prateta měla hodně skvělých věcí, vid?“ Počkal, až poslušně přikývne, a pak se zeptal: „Nevíš, kde je Sofie?“

Nahoře se ozval šramot a Klárka sebou trhla. „Jo, vím, zajdu pro ni.“

„Skvělé.“ Táta se usmál a vyšel na chodbu. „Řekni jí, ať si pospíší!“

Klárka napočítala do pěti a zvolala: „Vzduch je čistý!“ Čekala, až pod gumovou podrážkou zaskřípe příčka žebříku, ale šachta zůstávala podivně tichá. „Sofie?“

Klárka se zhluboka nadechla. Bylo jí jasné, co se děje. Sofie ji chce znovu vyděsit. Ale tentokrát na to byla připravená.

Uběhlo několik dalších vteřin. Pořád nic.

Možná Sofie narazila na mývalí rodinku. Možná se tam vzpříčila, nebo – náhle měla Klárka pocit, jako by ji někdo kopl do břicha – možná se zase zhrouť. Stejně jako předtím.

Ale pak uslyšela Sofiin hlas, který zněl díky ozvěně jakoby plechově: „Klárko?“

„Sofie!“ Klárce se tak ulevilo, že nevěděla, jestli má plakat nebo objímat žebřík. A tak místo toho zkřížila ruce na hrudi. „Prosím tě, co se děje? Ještě budeme mít průšvih!“

„Uklidni se, už jdu!“ O vteřinu později stála Sofie v celé své křehké, zranitelné kráse na zemi. „Omlouvám se,“ pronesla, ale vůbec nepůsobila zahanbeně. „Vylezla jsem ještě o pár špruslí výš, aby mě táta nemohl vůbec vidět, ale pak už jsem nic neslyšela.“

Popel z krbové šachty zbarvil Sofinu kůži do šeda a zanechal všude na jejích pažích zvláštní šmouhy. Klárka si na okamžik vzpomněla, jak sestra vypadala, když ležela v nemocnici, a najednou chtěla být od soch zahalených plachtami pokud možno co nejdál.

„Pojď,“ vyběhla Sofii. Udělala několik kroků směrem ke dvoukřídlym dveřím a ohlédla se. Sofie stále zírala na krb. Klárka si na okamžik pomyslela, že Sofie asi bude chtít vylézt znovu nahoru, ale vtom se její sestra otočila a rozběhla se ke dveřím, až se jí letní šaty obtáčely kolem kolen.

„Jdu si umýt ruce,“ oznámila. „Řekni jim, že tam za chvíli budu.“ Klárka chtěla jít za ní, ale z nějakého důvodu ještě naposledy pohlédla na galerii za sebou. Soška jednorozce vypadala na černém pozadí krbu jako sněhová vločka, a jí se opět rozbušilo srdce smutkem. Bylo jí líto, že něco tak krásného musí zůstat skryto v té obrovité, chladné místnosti.

Klárka vyšla na chodbu, opatrně za sebou zavřela dveře a zamkla. Vzala za kliku – dveře byly bezpečně zamčené. Zkontrolovala kliku podruhé a pak ještě potřetí. Pro jistotu.

Martinsonovi jedli společně a většinou v kuchyni. Ale dnes večer bylo prostřeno v jídelně, která byla tím nejvelkolepějším pokojem na světě, který kdy Klárka viděla. Křišťálový lustr vypadal, jako by k nim přiletěl z Popelčina plesového sálu, a ozdobné gobelíny na stěnách dodávaly místnosti domácí atmosféru, která ostatním prostorám domu chyběla. Poté, co zazněl legrační příběh o jednom z máminých studentů, a když se začali přit o to, jaká příchut' zmrzliny je nejlepší, Klárka cítila, jak se od podivné atmosféry v galerii konečně odpoutává a vnitřně se uvolňuje.

Večeře se blížila ke konci a Klárka pozorně sledovala tátu. Čekala na jeho pokyn. Nakonec na ni pohlédl přes stůl a promnul si ucho.

Klárka vstala a sklonila hlavu, aby nešlo vidět, jak se usmívá. Sofie totiž vždycky říkala, že Klárčin úsměv zdaleka hlásí „mám tajemství“. Ale ona to chtěla před Sofií utajit až do poslední chvíle.

Rychle tedy posbírala několik kousků použitého nádobí a šla za tátou do kuchyně.

Táta z kredence vytáhl dort s polevou. „Dárky máš připravené?“ zeptal se.

„Ano,“ přisvědčila a ukázala mu plnou tašku, kterou měla schovanou pod dřezem.

„Výborně,“ pochválil ji. „Teď už jen musíme zjistit, kam teta dávala svíčky...“

Otevřel dveře do spíže. Klárka poslušně vytáhla zásuvku uvnitř jedné skříně, ale namísto svíček tam našla geodu o velikosti dinosauřího vejce. Opatrně zásuvku zase zavřela. Buďto měla prateta Diana velmi sofistikovaný organizační systém, nebo byla tím nejnepořádnějším člověkem na světě.

„Tatínku?“ Klárka mu tak obvykle neříkala, ale po tak příjemné večeři měla poněkud nostalgickou náladu. Na mysli jí opět vytanula soška jednorožce.

„Ano?“ Poštěstilo se mu: vytáhl světlou krabičku narozeninových svíček.

Zhluboka se nadechla. „Proč jsme nikdy nenavštívili Vinandrov, dokud prateta Diana žila?“ Musela se na to zeptat, ačkoli pro ni prateta Diana nikdy nebyla ničím víc než podpisem naškrábaným na spodní části narozeninového přání. Klárku nikdy nenapadlo se na ni vyptávat – věděla jen, že Diana je sestrou dědečka Lea.

„Jó tohle,“ odpověděl táta. Poklepal krabičkou se svíčkami o dlaň a několik jich vyklouzlo. Zastrčil první z nich do dortu a začal vysvětlovat.

„Tvoje prateta Diana hodně cestovala. Milovala svou práci a moc ráda rozšiřovala své umělecké sbírky. Jak sis jistě všimla,“ dodal s potutelným úsměvem. „Kromě toho asi byla trochu... komplikovaná. S dědečkem Leem si nikdy nebyli dvakrát blízcí, takže když děda s babičkou zemřeli, neměli jsme mnoho důvodů k návštěvě. Asi jsem si vždycky myslel, že jednou bude víc času, abychom se někdy znovu setkali. Až pak bylo pozdě.“

Klárka si v otcově hlasu všimla tlumeného podtónu lítosti. Podobal se té nejjemnější stopě, jakou může tužka na papíře udělat. Ucítla, jak se jí v hrudi rozlévá pocit viny. Nechtěla mu přece připomínat nic bolestného.

„Máš to nachystané?“ zeptal se a zapálil svíčky.

Klárka zvedla tašku s dárky a dvakrát zkontrolovala, že je tam i ten její. „Ano, mám.“

Šla do jídelny za tátou, který nesl narozeninový dort. Protože byl táta dost vysoký, neviděla Sofii do tváře ve chvíli, kdy procházel dveřmi, ale slyšela, jak překvapeně zalapala po dechu.

„Co se děje?“ zeptala se Sofie a Klárku potěšilo, že její hlas zněl skutečně překvapeně. „Narozeniny jsem měla už před několika měsíci!“

„Dnes je ale slavíme *znovu*,“ vysvětlila Klárka a vysypala balíčky na stůl, přímo před ni. Táta jim s velkou parádou předvedl dort a položil ho vedle hromady dárků. Bylo tam dost místa, protože kolem velkého dubového stolu by se klidně usadila polovina Klárčiny třídy. „To byl mámin nápad.“

„Co přesně?“ zeptala se Sofie a natáhla ruku k dortu, aby si z okraje tácu prstem sloupila trochu ukápnuté polevy.

„Ne tak zhurta,“ napomenula ji máma s úsměvem a jemně odstrčila Sofinu ruku od dortu. „Dnes znovu slavíme tvé narozeniny. Když jsi je měla, nepustili tě z nemocnice, ale to neznamená, že si jejich oslavu nemůžeš užít aspoň teď!“

„Vidíš?“ prohodil táta. „Nezapomněli jsme na tebe, ty... hm, jak že se to vlastně jmenuješ?“

Klárka se podívala na Sofii a obě obrátily oči v sloup současně. Pokud jde o tátovy vtípky, reagovaly vždy v dokonalé souhře.

„Takže moje narozeniny slavíme znovu,“ zopakovala Sofie tiše. Nad růžovými tvářemi se jí ve světle třinácti svíček třpytily oči. Když se na svou rodinu usmála, Klárka si pomyslela, že její sestra nikdy nebyla krásnější.

Sofie sfoukla svíčky a Klárka v duchu rychle vyslovila přání – třebaže se neslavily její narozeniny. Bylo tak něžné, že je pečlivě skrývala hluboko ve svém srdci a dovolila si je vyslovit až teď. Nad stůl se vznesly malé obláčky jemného dýmu a členové rodiny Martinsonovy zatleskali.

Maminka každému ukrojila kousek dortu a tatínek je zvětčil svým velkým fotoaparátem. Brzy se ozval tichý smích: to když Sofie rozbalující dárky zvedla růžový svetr s bambulí. Byl od babičky. Nakonec zbyl dárek poslední, Klárčin.

„To je úžasné!“ vypískla Sofie, když rozvázala mašličku. Uhládila zvlněné rožky papíru a Klárka znovu pohlédla na své vlastní dílo. Byla to kresba uhlem. Sofie na obrázku seděla v křesle pod korunou magnólie a na sobě měla roztrhané džíny. Kolem ní se mihotalo listí a ona zamyšleně upírala zrak do dálky. Místo toho, aby Klárka nakreslila křehké květy, které se na větvích objevovaly každé jaro, ověsila strom všemi Sofinými oblíbenými věcmi – knihami, plakáty, flétnami, muffiny, mikrofony a bruslemi.

Sofie se zvedla, přistoupila ke Kláře a objala ji kolem ramen. „Jsem ráda, že se ti líbí,“ usmála se Klárka.

Sofie ji k sobě krátce přitiskla. „Strašně moc.“

„Měli bychom ho nechat zarámovat,“ navrhl táta. „Pak ti ho pověsíme do pokoje, Sofie.“

„To je skvělý nápad,“ přikývla máma a začala sbírat roztrhané papíry a stužky.

Klárka se usmála a opřela se o sestru. Vybavilo se jí to nesmělé, tajné narozeninové přání a zadoufala, že možná – snad – už se jí splnilo.